

Phần 13

Chương 49

Quản lý của Nghệ Giản rất xem trọng chuyến đi Thượng Hải lần này. Anh ta xuất phát trước một ngày, đi theo Nghệ Giản cả buổi, nói cho cô biết hôm họp báo phải mặc kiểu quần áo như thế nào, làm kiểu tóc ra làm sao...

Nghê Giản không nghĩ tới trang phục, kiểu tóc nên đồ đạc chuẩn bị đi xa không khác gì ngày thường.

Vừa mở tủ ra nhìn, anh ta đã tự đi đến để chọn lựa. Nhưng quần áo treo trong tủ không có nổi một bộ lễ phục, ngay cả mấy chiếc váy cũng bị bỏ qua không thương tiếc.

Anh ta vô cùng lo lắng kéo Nghệ Giản đến cửa hàng mua quần áo. Nghệ Giản không thích mua sắm cho lắm, nhưng anh ta là một người cầu toàn, đòi hỏi thái quá. Một khi thấy món đồ không hợp ý, mỗi phút mở lời, anh ta sẽ dùng những lời lẽ gay gắt để nhận xét, khiến không ai nỡ nhìn thẳng vào bộ váy đẹp đẽ.

Nghê Giản đành đầu hàng.

Bọn họ đi dạo cả ngày mới tìm được một bộ lễ phục hài lòng.

Nghê Giản từ phòng thử đi ra, ánh mắt nhìn thẳng. Anh ta đứng dậy xoay Nghệ Giản một vòng, nói: “Jane, đây mới là bộ váy cô nên mặc”.

Nghê Giản giơ tay phải lên, cho anh ta nhìn chiếc nẹp trên cổ tay: “Anh chắc chắn chứ?”.

“Tất nhiên”. Anh ta trịnh trọng trả lời: “Venus dù bị gãy tay cũng vẫn là nữ thần, đây không phải là khuyết điểm nhỏ nhất, mà là cái đẹp chưa trọn vẹn”.

Nghê Giản liếc nhìn anh ta: “Cảm ơn anh”.

Cô nhìn mình trong gương: “Tôi không hiểu lắm”.

Anh ta hỏi: “Không hiểu gì?”.

Nghê Giản: “Tiêu điểm của giới truyền thông là nữ diễn viên chính, tôi chỉ là một họa sĩ truyện tranh, đứng đơn độc mà thôi, có nhất định phải như vậy không?”.

“Có cần, tất nhiên là cần phải như vậy”.

Anh ta là người làm ăn, có dòng máu kinh doanh trong mình. Anh ta nói hết điều này đến điều kia, Nghệ Giản nghe cả buổi mới nắm được một vài ý, cô cau mày: “Tôi chỉ là họa sĩ vẽ truyện tranh, anh nói quá khoa trương rồi”.

Anh ta đáp: “Tôi không bảo cô ngay lập tức phải bước vào giới này, tôi chỉ muốn cô đừng bỏ lỡ cơ hội, dùng cả hai tay tóm chặt lấy nó, giới giải trí hoạt động thế nào cô đã quá rõ. Với một số người cả đời có cô cũng không chen vào được, nhưng bây giờ cô đang đứng ngay cạnh cánh cửa, chỉ còn thiếu ánh hào quang nữa thôi, tính trời sinh của con người là tìm đẹp tránh xấu, bất cứ nghề nào chỉ cần thêm hai chữ “Người đẹp” phía trước đã khác nhau rồi. Cô có nên móng ở đây, đừng phung phí của trời. Cô nhìn Tiểu Thiên đi, cô ấy vốn là người hay gây lộn, không phải hiện giờ tốt cả rồi sao, tác phẩm đầu tiên một phát nổi luôn, fan nhiều vô số, bao nhiêu người ngưỡng mộ không kịp”.

Nghê Giản nghe tới nghe lui, cuối cùng cũng hiểu hoàn toàn chủ ý của anh ta. Sắc mặt cô nhìn không tốt lắm. “Tôi và Tiểu Thiên không giống nhau, cô ấy là người trời sinh đứng trên sân khấu, còn tôi thì không”.

Nghê Giản tiếp tục: “Tôi chỉ biết vẽ truyện tranh, cũng chỉ thích làm công việc này, thi thoảng phối hợp tuyên truyền thì có thể, những thứ khác, anh đừng hy vọng”.

Anh ta nhướn mày, bộ dạng như đã tính trước: “Hiện tại cô không được từ chối. Đợi “Chạy Trốn” công chiếu, cô hãy nói lại với tôi”.

Nghê Giản không quan tâm đến anh ta, gọi nhân viên bán hàng tới giúp cô cởi váy.

Xe dừng trước cổng tiểu khu, Nghê Giản xuống xe, quản lý của cô ló đầu ra khỏi cửa sổ, xác định giờ khởi hành của cô vào ngày mai. Sau đó, anh ta lái xe rời đi.

Nghê Giản vừa tiến vào cổng tiểu khu liền nhìn thấy Tôn Linh Thục.

Tôn Linh Thục đứng ở cửa phòng bảo vệ. Cô ta mặc chiếc áo khoác ngoài màu trắng, Nghê Giản liếc một cái nhận ra ngay.

Bộ quần áo cô ta mặc lần trước cũng là màu trắng. Màu trắng, khiến người ta có cảm giác thuần khiết không tì vết.

Nghê Giản nhếch môi, đi đến.

Tôn Linh Thục cũng nhìn thấy Nghê Giản, cô ta nhắc chiếc túi xách trên vai xuống, đi về phía Nghê Giản.

Hai người đứng cách nhau khoảng hai mét thì dừng lại.

Tôn Linh Thục lên tiếng trước. “Cô Nghê, cuối cùng cô cũng đã về”.

Nghê Giản nhìn cô ta, hỏi: “Phóng viên Tôn chờ lâu lắm à?”.

Tôn Linh Thục đáp: “Đợi cũng lâu rồi, giúp việc nhà cô tính cảnh giác cao đấy, thấy người lạ không cho vào, cô quản lý rất tốt”.

Nghê Giản: “À” một tiếng.

Tôn Linh Thục mấp máy môi, nhìn cô lạnh nhạt. Nghe Giản hỏi: “Cô nhìn gì vậy?”.

Tôn Linh Thục đáp: “Nhìn cô”.

Nghe Giản bật cười: “Cô đến đây chỉ để nhìn tôi ư?”.

Tôn Linh Thục nói: “Không đến mức ấy”. Dừng một lát, cô ta tiếp: “Tìm chỗ nào đó nói vài câu đi”.

Nghe Giản không từ chối.

Hai người một trước một sau bước vào quán trà trong tiểu khu.

Tôn Linh Thục chọn một bình trà, châm một chén cho Nghe Giản. Nghe Giản không khách khí, bung lên uống liền. Ai ngờ uống vội bị bỏng.

Tôn Linh Thục cười thành tiếng. Nghe Giản che miệng, không nghe thấy, lúc ngẩng lên thấy ánh mắt của Tôn Linh Thục.

“Cô cười cái gì?”.

“Tôi cười à?”. Khóe môi Tôn Linh Thục hờ hững nhếch lên: “Cô nghe thấy tôi cười sao?”.

Nghe Giản không đáp.

Tôn Linh Thục nói: “Cô không nghe được”.

Nghe Giản gật đầu: “Đúng, tôi không nghe được”.

Tôn Linh Thục thoáng im lặng, cô ta nhìn Nghe Giản, không biết đang nghĩ gì.

Sau khi Nghe Giản bị bỏng nước trà, cô không còn tâm trạng uống nữa, cô nói với Tôn Linh Thục: “Có chuyện gì cứ nói thẳng, tôi phải về sớm”.

Tôn Linh Thục im lặng vài giây, nói: “Tôi vừa nghĩ, tại sao anh ấy lại thích cô?”.

Nghe Giản hỏi: “Nghĩ ra chưa?”.

Tôn Linh Thục lắc đầu. Nghe Giản cong môi, mỉm cười: “Tôi cũng không biết”.

Tôn Linh Thục cười theo: “Không nghĩ ra đáp án, rất có thể là đã đặt sai câu hỏi”.

“Có ý gì?”.

“Ý là, rất có thể anh ấy không thích cô”.

“Là sao?”.

“Không biết, có lẽ là thương tiếc, có lẽ là đồng cảm, hoặc là vì điều gì khác nữa. Anh ấy là như vậy, trước kia đối với tôi cũng thế”.

Tôn Linh Thục nói xong câu này, chăm chú nhìn Nghệ Giản, dường như muốn nhìn thấy điều gì đó trên mặt Nghệ Giản, nhưng cô ta không thấy bất kỳ thứ gì.

Không tức giận, không bối rối, cũng không đau lòng thất vọng. Nghệ Giản ngồi kia vẻ mặt không cảm xúc, bình tĩnh như thường.

Tôn Linh Thục biết, đây là dáng vẻ không quan tâm. Bởi vì không quan tâm, cho nên không thừa nhận, không so đo, thậm chí không có hứng thú nhắc đến.

Không sai, người phụ nữ kia từ đầu tới cuối không hề nhiệt tình, cô ta chẳng qua chỉ lợi dụng Lục Phồn, lợi dụng người đàn ông dịu dàng, chân thành, tha thiết gần như ngốc nghếch, bổ sung trái tim trống tuếch của cô ta, đền bù tổn thất của cô ta với người khác, những cuộc gặp gỡ thất bại của cô ta với người khác mà thôi.

Cô ta là kẻ điếc, cô ta từng theo đuổi một nghệ sĩ piano. Người cô ta hâm mộ chính là người đàn ông có đẳng cấp kia, chứ không phải kiểu người như Lục Phồn.

Lục Phồn chỉ là sản phẩm hoán đổi đáng thương.

Tôn Linh Thục hít một hơi, vẻ mặt chăm chú.

Nghệ Giản không mở miệng, để cô ta độc thoại.

“Cô Nghệ”. Tôn Linh Thục nói: “Tôi nghĩ tốt nhất cô vẫn nên rời bỏ Lục Phồn đi. Thậm chí, tôi còn muốn đề nghị cô rời khỏi Trung Quốc”.

Nghệ Giản ồ một tiếng, thản nhiên đáp: “Được, đề nghị của cô tôi nhận”.

Gương mặt Tôn Linh Thục cứng đờ, thoáng chốc, trầm giọng nói: “Nghệ Giản, tôi nói thật đấy, không chỉ đứng ở lập trường là tình địch”.

Dùng một giây, cô ta tiếp tục: “Cô nghe tôi, đó sẽ là điều tốt nhất. Nếu cô không nghe, tôi sẽ chờ ở đây xem cô hối hận. Không chỉ cô, mà cả Lục Phồn cũng sẽ hối hận”.

Nghệ Giản: “Ồ” một tiếng.

Sáng sớm, Nghệ Giản tỉnh giấc. Lấy di động để cạnh gối ra nhìn, có một tin nhắn, là của Lục Phồn. Nghệ Giản nhìn giờ, gửi tới lúc 10 giờ tối qua, khi đó cô đã đi ngủ. Nghệ Giản dụi mắt, ngồi dậy, nhắn cho Lục Phồn: Tối qua đi ngủ, hôm nay đi Thượng Hải.

Nghệ Giản sau khi ăn sáng, ngồi tàu cao tốc nửa tiếng, đến Thượng Hải.

Mười giờ sáng, buổi gặp gỡ người mê sách được tiến hành tại Trung tâm triển lãm Thượng Hải. Những hoạt động như thế này, trước kia ở nước ngoài Nghệ Giản đã từng tham gia, nhưng ở trong nước thì đây là lần đầu tiên.

Cô không biết ở trong nước cũng có nhiều người hâm mộ sách như vậy. Đông nhất vẫn là nam thanh niên trẻ, ngoài ra còn có cả chú bác trung niên ba bốn mươi tuổi, các cô gái đọc truyện trinh thám lại không nhiều lắm.

Rất đông người mang theo sách để xin chữ ký nhưng tay phải của Nghệ Giản chưa hồi phục nên không cầm được bút. Điều đó khiến người hâm mộ khá tiếc nuối. Thậm chí, trên sân khấu, có cậu thanh niên còn tỏ ra lo lắng: Tay chị bị gãy, có phải rất lâu nữa mới có tác phẩm mới ra đời không?

Vấn đề này đã đâm trúng tim, quản lý của Nghệ Giản lúc trở về khách sạn nhìn tay của Nghệ Giản thờ dãi ngao ngán. Ngược lại, Nghệ Giản không thêm để ý.

Hoạt động kế tiếp là “Chạy Trốn” ra mắt giới truyền thông vào thứ sáu, trong lúc đó, cô có ba ngày nhàn rỗi. Gần như ngày nào Nghệ Giản cũng biến mất tăm mất tích không thấy bóng ở khách sạn đâu.

Chiều thứ năm, Nghệ Giản nhận được một tin nhắn. Xem hết tin nhắn, cô đứng lặng hồi lâu, cuối cùng, chỉ trả lời một câu: Biết rồi, chú ý đến an toàn của bố tôi, những người khác thì tùy.

Mấy ngày nay, thời tiết Thượng Hải khá đẹp, nhưng đến thứ sáu, trời đột nhiên đổ cơn mưa nhỏ. “Chạy Trốn” ra mắt giới truyền thông theo đúng thời hạn, thời gian xác định là từ 13h đến 16h chiều.

Mới mười hai rưỡi Nghệ Giản đã đến, cô gặp đạo diễn, biên kịch và các diễn viên trước. Sau màn gặp gỡ, Nghệ Giản có chút ấn tượng với đạo diễn.

Cái tên Thời Tuấn này, Nghệ Giản đã từng nghe đến nhưng đây là lần đầu tiên cô gặp anh ta, dáng dấp khoảng ba mươi tuổi, cắt đầu đinh, mặc chiếc áo gió thể thao màu đỏ, không giống đạo diễn mà giống với vận động viên leo núi hoặc một tay đua xe hơn. Tuy còn trẻ nhưng nói chuyện rất kinh nghiệm.

Nghệ Giản và mấy diễn viên kia không có gì để nói nên lúc hàn huyên với Thời Tuấn cô đều nhắc đến chủ đề kịch bản.

Một giờ chiều, mọi người đến đúng giờ, các phương tiện truyền thông cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, hội trường chật ních người hâm mộ, còn lại là những người mê sách.

Dàn diễn viên bước vào, người hâm mộ lập tức nhón nháo, trật tự hội trường một lúc sau mới ổn định được. Vị trí của Nghệ Giản ở bên cạnh Thời Tuấn. Lúc người dẫn chương trình giới thiệu đến cô, phía dưới một đám người hét to: “Jane, Jane...”. Độ nổi tiếng không kém gì mấy diễn viên chính.

Phần đầu đã tiến hành được nửa tiếng, Nghệ Giản yên tâm làm nhân vật phong nền. Cô cầm mic trước mặt nói vài câu, cảm giác rất nhẹ nhõm.

Sau đó là câu hỏi tại chỗ.

Mới đầu, toàn bộ câu hỏi đều chĩa về phía dàn diễn viên. Sau đó, gió bắt đầu đổi hướng, mấy câu hỏi liên tiếp đều chỉ đích danh Nghệ Giản trả lời.

Nghệ Giản trả lời xong câu hỏi của một nữ phóng viên, cô đang định ngồi xuống, lại có một nam phóng viên đứng lên.

“Xin chào, tôi rất muốn biết, trong nguyên tác “Chạy Trốn”, cô là nữ nhân vật quan trọng số hai Tô San, nhân vật ấy là lesbian. Hơn nữa, cô tốn không ít giấy bút để miêu tả tình cảm sâu đậm giữa cô ấy và Mạc Ly. Xin hỏi, nguồn gốc cảm hứng về nhân vật này có phải chính là cô không? Vẫn nghe dân ngoại giới đồn thổi, bạn gái của cô là Mai Ánh Thiên, xin hỏi, nhân vật Mạc Ly có phải là Mai Ánh Thiên không?”.

Vừa nói xong, đám khán giả dưới hội trường lập tức xôn xao. Trên sân khấu, mấy diễn viên chính cũng quay đầu nhìn về phía Nghệ Giản.

Nghệ Giản thật sự không lường trước vấn đề. Cô không phải minh tinh, không phải nghệ sĩ, cô chỉ là một tác giả vẽ truyện tranh, thật không ngờ cũng sẽ bị hỏi chuyện đời tư.

Nghệ Giản cầm mic, hơi run.

Ngay sau đó, các phóng viên khác đứng lên: “Jane, cô không trả lời là thừa nhận đúng không? Tôi cũng có một câu hỏi, có người mê sách nói, cô từng theo đuổi nghệ sĩ piano Daniel Tô năm năm, còn bị chụp hình từ nhà anh ấy đi ra. Cô có thể tiết lộ một chút nguyên nhân chia tay được không? Là vì Mai Ánh Thiên chen chân ư? Hay là vì Daniel Tô không chấp nhận một người điếc làm bạn đời?”.

Câu nói này tựa như một quả địa lôi ném xuống, phía dưới hội trường xôn xao.

Người ngạc nhiên vì Nghệ Giản hóa ra là một kẻ điếc.

Không ít người ngạc nhiên về mối quan hệ của giữa cô và Tô Khâm.

Có rất nhiều người trong số họ là fan của Tô Khâm, chưa biết tới tin đồn này của bọn cô.

Đám người bắt đầu ồn ào.

Có người thốt lên: “Trời ơi”.

Có người cao giọng hỏi: “Có thật như vậy không?”.

“Cô ấy là người đồng tính ư?”.

“Chuyện này... loạn quá rồi”.

Nhưng vẫn chưa xong. Phía dưới hội trường liên tục có người đứng lên, có phóng viên đeo thẻ tác nghiệp, có người không. Bọn họ cao giọng hô to:

“Jane, tỷ phú Tiêu Kính hình như là bố dượng của cô, cô có thể nhanh chóng xâm nhập thị trường trong nước là do ông ấy đã bỏ ra bao nhiêu vạn vạn?”.

“Có tin đồn hai năm trước cô đã kết hôn, xin hỏi, người đó là nam hay là nữ?”.

“Có người đã chụp cô và một nhân viên cứu hỏa sống chung với nhau. Xin hỏi, anh ta là tình nhân hay là chồng của cô?”.

Màn rối loạn tựa như một chiếc nồi chấy bùng không ngớt. Người dẫn chương trình cảm thấy bất thường, Thời Tuấn cũng nhận ra, đám người kia có chủ ý, sắp xếp lên kế hoạch, bọn họ đến không phải vì bộ phim.

Bọn họ chĩa mũi dùi vào Nghệ Giản.

Người dẫn chương trình cố gắng cứu trận, lấy chiếc mic trong tay Nghệ Giản, tiến lên phía trước.

“Thưa quý vị, hôm nay là buổi họp báo ra mắt “Chạy Trốn”, đề nghị quý vị tôn trọng đoàn làm phim, tôn trọng ban tổ chức, cũng xin mọi người tôn trọng họa sĩ Jane người đã vẽ ra câu chuyện này. Hôm nay chúng tôi chỉ trả lời những câu hỏi liên quan đến bộ phim”.

Cùng lúc đó, ban tổ chức bố trí vệ sĩ đi đến, lôi đám người hung hăng lớn tiếng ra ngoài. Đồng thời, nhanh chóng đưa Nghệ Giản vào phòng nghỉ.

Buổi họp báo đột ngột chấm dứt.

Lúc Thời Tuấn đi vào phòng nghỉ, Nghệ Giản đang ngồi trên ghế, vẻ mặt không cảm xúc. Ngược lại, quản lý của Nghệ Giản hết sức tức giận, anh ta liên tục gọi điện thoại, yêu cầu cho người điều tra vụ việc.

Thấy Thời Tuấn, anh ta cúp điện thoại, chào: “Đạo diễn”. Nghệ Giản cũng nhìn thấy anh ta. Thời Tuấn lại gần, nhìn cô, im lặng. Nghệ Giản cười cười: “Xin lỗi, đã phá hỏng buổi họp báo”.

Thời Tuấn cũng cười, sau đó lên tiếng: “Chuyện nhỏ, đừng nghĩ nhiều”.

Nghệ Giản gật đầu, một câu cũng không muốn nói.

Tuy buổi họp báo đã kết thúc, nhưng những người kia vẫn chưa dừng lại. Đến đêm, tin tức trên mạng ùn ùn kéo đến, đề cập hay không đề cập đến buổi họp báo đều bị đào bới sạch sẽ. Ngay cả ảnh Nghệ Giản đứng ở công tiểu khu cũng bị tung lên trang web.

Nghệ Giản nhắn tin cho Mai Ánh Thiên xong, dựa người vào ghế sofa.

Quản lý của Nghệ Giản vừa xem trang web vừa nhin không được phun ra một đồng lời lẽ bần thiêu, anh ta không ngừng quay sang bàn luận với Nghệ Giản.

“Quan hệ giữa cô và mẹ cô thì sao nào? Đào bới ra Tiểu Thiên và Tô Khâm là đủ rồi. Sao còn nhắc đến tình sử của mẹ cô và bố dượng chứ? Đúng là đủ rồi đấy”.

“Bố dượng của cô tài trợ cho sự nghiệp của cô lúc nào thế? Bọn họ nói như thật vậy, mẹ nó, chỉ có thể là bịa mà thôi”.

“Lính cứu hỏa, lính cứu hỏa thì sao nào? Bố anh ấy ngồi tù thì đã sao? Rốt cuộc liên quan gì đến họ? Cô lấy anh ta ảnh hưởng đếch gì đến họ chứ?”.

Anh ta gào thét nước bọt bay tứ tung. Nghê Giản đọc xong muốn cười, khoe môi khê giương lên, nhưng cười không nổi. Cô hít một hơi, nói: “Xem ra, anh cũng không hiểu lắm về giới giải trí, bây giờ còn mong tôi chen chân vào nữa không?”.

Anh ta áp úng, hạ giọng trả lời: “Tốt nhất là yên ổn vẽ tranh thôi, bọn họ quá đáng quá”.

Lúc này, Nghê Giản thực sự muốn cười. Anh ta gãi đầu, có phần áy náy: “Thực xin lỗi, hoạt động này nếu như tôi không nhận ngay từ đầu thì đã không sao”.

Nghê Giản lắc đầu: “Không sao, không là chuyện này, sẽ là chuyện khác thôi, người ta mưu tính hết rồi, bỏ qua sao được”.

Anh ta ngẫm nghĩ, tức giận nói: “Đề tôi tra xem ai mà âm hiểm như vậy. Tôi nhất định sẽ giết chết hắn”.

Nghê Giản không lên tiếng.

Anh ta cũng im lặng. Sau đó, hỏi cô: “Làm sao bây giờ? Có muốn hợp báo làm sáng tỏ mọi việc không? Chỉ sợ mẹ cô bên kia nói không hay, còn...”.

“Còn chồng cô nữa, trên mạng đã bới ra rồi. Có một bài viết đặc biệt moi ra hai người, chất vấn bối cảnh như vậy sao có thể làm lính cứu hỏa. Tôi xem bọn họ nói, nghề này trong nước kiểm tra rất nghiêm, nếu trong dòng họ có lý lịch phạm tội thì sẽ không được làm nghề đó”.

Nghê Giản thoáng im lặng. Một lúc lâu sau, cô mới lên tiếng: “Tôi cũng không biết, hiện tại tôi không nghĩ đến những chuyện ấy”.

Cô xoa mặt, nói: “Mua cho tôi một tấm vé đi”.

Quản lý sùng sờ, hỏi: “Cô định đi đâu?”.

“Nghỉêm Châu”.

Chương 50

Chuyến đi lần này của Nghê Giản đơn giản là do bị kích động, lúc xuống máy bay cô mới nhận ra điều đó.

Tại sao lại tới tìm anh?

Sẽ nói với anh câu gì?

Cho anh nhìn thấy bộ dạng chết tiệt này của cô ư?

Muốn anh phân tâm sao?

Rốt cuộc, cô đến đây làm gì chứ?

Cô chưa suy nghĩ kỹ càng đã chạy đến. Bởi vì không muốn ở lại Thượng Hải, không muốn đối mặt với những người kia, cho nên mới tới đây, đến để tìm anh.

Bao năm như vậy, cô vẫn trốn chạy, mãi mãi trốn chạy. Mối quan hệ với Tiêu gia, mâu thuẫn với Trình Hồng, lời cự tuyệt của Tô Khâm năm đó. Toàn bộ linh hồn cô đều được miêu tả bằng hai chữ nhu nhược.

Quảng Châu đầu tháng tư không giống với Thượng Hải, ám áp khiến người ta mệt mỏi rã rệt. Nghê Giản tháo khăn quàng cổ xuống, cất vào trong túi, tìm nhà trọ gần sân bay, tắt điện thoại đi ngủ.

Thức dậy, trời đã chạng vạng tối. Nghê Giản vò đầu, rời giường xông vào nhà tắm, nhìn mặt mình trong gương, cảm giác tinh thần đã khá hơn nhiều.

Cô kéo rèm cửa sổ ra, bên ngoài rặng mây đỏ ngập trời. Mọi chuyện ngày hôm qua giống như một giấc mơ, tất cả đã biến mất.

Nghê Giản thu dọn qua quýt, xuống lầu tìm một quán ăn nhỏ, chọn tới chọn lui, cuối cùng làm một bát sủi cảo. Sau đó, cô mở nhật ký tin nhắn, kiểm tra nhanh căn cứ huấn luyện toàn diện của Lục Phồn, cũng không xa lắm.

Nghê Giản ngồi taxi, năm mươi phút đã đến nơi, trời vẫn chưa tối.

Nơi đóng quân ở ngoại ô, riêng rẽ yên tĩnh. Lúc đến gần căn cứ, tài xế nói: “Nghe thấy tiếng còi, vẫn đang tập huấn đấy”.

Nói xong, không thấy Nghê Giản có phản ứng. Lái xe quay đầu nhìn cô, bắt gặp ánh mắt đờ đẫn của cô đang nhìn phía trước, suy tư gì đó, không nói thêm câu nào.

Đến cổng chính, Nghê Giản thanh toán tiền xuống xe. Lái xe hỏi: “Lúc nào cô đi? Ở đây khó tìm xe, có muốn tôi chờ không?”.

Nghê Giản quay đầu nhìn xung quanh, chỉ thấy một dãy nhà thấp, một quầy tạp hóa, bên cạnh là một căn nhà hai tầng nhỏ, nhiều mảng xi măng bên tường ngoài đã bị rơi rụng, trơ cả gạch, trước cửa nhà treo một tấm biển tróc sơn, đề: “Nhà nghỉ Lưu gia”.

Nghê Giản lôi trong túi ra hai trăm đưa cho lái xe: “Phiền anh giờ này ngày mai đến đây đón tôi, tôi ở đằng kia”. Cô chỉ chỉ vào nhà nghỉ Lưu gia cách đó không xa. Lái xe nhận tiền, đồng ý.

Nghê Giản đi vào nhà nghỉ Lưu gia, bà chủ mặc áo khoác màu đỏ thẫm đang nằm tựa trên ghế xem tivi. Nghê Giản đứng trước quầy lễ tân đen sì một lúc. Xem ra, điều kiện của nhà nghỉ này rất tệ, nhưng không còn lựa chọn nào khác.

Nghê Giản hỏi: “Còn phòng không ạ?”.

Bà chủ nghe tiếng quay đầu ra, gương hàng mi thưa thớt lên, dường như ngạc nhiên vì lúc này vẫn có khách tìm đến.

Nghê Giản hỏi lại lần nữa, bà chủ đứng dậy, đi về phía quầy tiếp tân.

“Ở mấy người?”.

“Một người”.

Bà chủ lại nhìn cô, điệu bộ nghi ngờ. Nghê Giản cũng nhìn bà ta. Cuối cùng, bà chủ chìa ra một chiếc chìa khóa: “Phòng đầu tiên trên lầu, 100 tệ một đêm, ngoài ra đặt cọc 100 tệ nữa”.

Nghê Giản nhận chìa khóa, đưa cho bà ta hai trăm tệ. Bà chủ nhận tiền, nhìn cô đang định rời đi dặn thêm một câu: “Buổi tối kiểm tra phòng, nếu phát hiện trong phòng có thêm người, phải bù 200 nữa”.

Nghê Giản nhìn bà ta, đáp một tiếng, quay người đi lên lầu.

Căn phòng rất nhỏ, chỉ đặt tạm một chiếc giường lớn, một chiếc tủ, dọn dẹp không được sạch sẽ cho lắm. Quảng Châu vào tháng tư quay về kiểu thời tiết phía Nam, không khí ẩm ướt, căn phòng bốc mùi ẩm mốc. Nghê Giản giữ chiếc chăn màu xám tro, sờ soạng một hồi, cảm giác vỏ chăn và gối đều hơi âm ẩm.

Hoàn cảnh như vậy đối với người bị gãy xương thật không tốt. Nghê Giản xuống giường, nhìn cổ tay. Chỉ ở một ngày, có lẽ không quan trọng lắm.

Nhà vệ sinh thô sơ, chật chội, bồn rửa mặt bẩn thỉu có thể viết chữ, vòi hoa sen cũng không thể đứng tắm. Nghê Giản miễn cưỡng đi vệ sinh, rửa tay, sau đó không quay vào lần nữa. Cô lôi trong túi ra chiếc khăn quàng cổ, trải lên gối, chui vào chăn nằm một lúc.

6 rưỡi, Nghê Giản xuống lầu, hỏi nhà nghỉ có cung cấp bữa tối không.

“Cơm tối à...”. Bà chủ chỉ tay: “Quán bên cạnh nhà chúng tôi có bán mì gói đấy...”.

“...”.

Nghê Giản đành mua một hộp mì bò, hỏi bà chủ cho mượn nước sôi, ngồi ăn trên chiếc bàn nhỏ ở dưới lầu.

Bà chủ vẫn xem tivi, ông chủ quầy tạp hóa bên cạnh chạy tới giục bà ta đi nấu cơm. Bọn họ nói giọng Quảng Châu, Nghê Giản nghe không hiểu, cố lắm chỉ biết được chữ “cơm”. Bà chủ hình như không thích nấu cơm, giận dữ gào thét vài câu, ông chủ im lặng, chỉ chỉ quầy tạp hóa bên cạnh, sau đó tự đi vào phòng bếp phía sau.

Cảm nhận được ánh mắt của Nghê Giản, bà chủ đặc ý hát cằm về phía cô, dùng tiếng phổ thông, nói: “Cô gái, trông thấy chưa? Phải quản đàn ông như thế mới khiến anh ta ngoan ngoãn nghe lời. Đừng vội vàng đi nấu cơm cho anh ta, mà phải để bọn họ đi nấu cho cô ấy”.

Nghê Giản cười cười, không đáp. Cô nhớ tới Lục Phồn, cảm thấy vấn đề này không có gì phải lo lắng. Chờ đến khi bọn cô bằng tuổi ông bà chủ ở đây, nhất định Lục Phồn sẽ tự nguyện nấu cơm cho cô.

Nghê Giản nhìn ra bên ngoài, trời đã nhuốm đen.

Cuối cùng, bà chủ cũng rời khỏi ghế: “Cô ở đây từ từ ăn nhé, tiện thể trông cửa giúp tôi, tôi sang bên cạnh coi một lát, mấy cậu ấy sắp ra mua đồ rồi”.

Nghê Giản sững sốt, hỏi: “Bọn họ được ra ngoài à?”.

“Được, khoảng mười phút thôi, đều là thanh niên trẻ tuổi cả. Bình thường bị quản lý rất nghiêm, ban ngày huấn luyện, buổi tối đi học, nhưng vẫn được ra ngoài mua vài gói thuốc lá. Một ngày tôi cũng chỉ lãi được mấy đồng tiền thuốc ấy thôi”.

Nghê Giản lại hỏi: “Lúc nào bọn họ được ra?”.

Bà chủ ngó đồng hồ treo tường, trả lời: “Mấy phút nữa, bảy giờ là huấn luyện xong”.

Bà chủ đi sang bên cạnh.

Nghê Giản không ăn hết hộp mì trước mặt, thừa gần một nửa. Cô không canh cửa cho bà chủ, thu dọn đồ xong liền bỏ lên trên lầu. Trong phòng cô có một chiếc cửa sổ nhỏ, làm bằng gỗ, lâu rồi không được lau chùi, tích một lớp bụi xám dày đặc, phía trên kết đầy mạng nhện. Nghê Giản lôi chiếc then rỉ sắt, đẩy cửa sổ ra.

Bên phía doanh trại ánh đèn sáng tỏ, rất đông người đang ra khỏi cổng, đi về phía quầy tạp hóa. Ở cửa quầy tạp hóa treo hai ngọn đèn chân không thô sơ, tuy công suất lớn, nhưng ánh đèn vẫn rất tù mù.

Nghê Giản đứng ở cửa sổ, đưa mắt nhìn xuống dưới lầu.

Đám đàn ông mặc trang phục huấn luyện tập năm tập ba đi tới. Bọn họ bước vào quầy tạp hóa, một lát sau đi ra, nhưng chưa rời đi, đứng ở bãi đất trống bên ngoài quầy tạp hóa hút thuốc, ánh lửa lập lòe, giống như những ngôi sao.

Nghê Giản nhìn lần lượt, ánh mắt rời khỏi họ, hướng về phía xa xa.

Anh sẽ tới hay không?

Cô biết, anh cũng hút thuốc, nhưng không nhiều lắm.

Nghê Giản lôi điện thoại ra nhìn, 7h05. Chỉ có mười phút thôi.

Lúc cô ngẩng đầu lên, Nghê Giản thấy dưới ánh đèn có một người đi đến. Ánh mắt của cô lập tức dừng lại.

Người kia đi vào quầy tạp hóa.

Nghê Giản dán lên cửa sổ, thò đầu ra ngoài.

Không đến hai phút, người đó đi ra, đứng dưới ngọn đèn châm thuốc. Anh mặc trang phục huấn luyện màu xanh, giống như những người khác. Anh đứng đó hút thuốc, cũng giống như những người khác.

Anh quay lưng về phía bên này.

Nghê Giản thậm chí không nhìn thấy rõ mặt anh, nhưng cô chắc chắn đó chính là Lục Phồn.

Cô biết, là anh.

Trong nhóm các chàng trai tuổi đôi mươi kia, tuổi của anh lớn hơn một chút. Nhưng trên người anh có một thứ gì đó mà đám người ấy không có.

Dáng đi của anh, dáng đứng của anh, có một loại hương vị không sao miêu tả được.

Có lẽ người khác không phát hiện ra, nhưng Nghê Giản biết rõ.

Mười phút trôi qua nhanh chóng. Rất nhanh, nơi đóng quân vang tiếng chuông reo. Đám đàn ông tắt thuốc, từng người từng người một đi vào bên trong.

Nghê Giản nhìn chăm chú vào bóng dáng trong đám người, nửa người thò ra hẳn ngoài cửa sổ.

Bỗng nhiên, đèn ở cửa quày tạp hóa phụt tắt. Không nhìn thấy rõ bóng một ai.

Nghê Giản há to miệng.

Trong tim có một thanh âm đang nói: gọi anh ấy đi, mà gọi, anh ấy sẽ dừng lại.

Lại có một thanh âm khác nhắc nhở: Đừng gọi, anh ấy không thể dừng lại, cho dù là mày, cũng không nên để anh ấy dừng lại.

Trong cổ họng, hai chữ luân phiên thay đổi, nhưng cuối cùng vẫn không thoát ra.

Nghê Giản bám gờ cửa sổ, gió bọc mái tóc dài của cô. Một lúc lâu sau, cô thu người, một tay chậm rãi đóng cánh cửa, tiếp đó xoa mắt, bước ra khỏi cửa sổ.

Mười rưỡi, Lục Phồn nhắn tin đến. Giống như mọi khi, vẫn hỏi tình hình tay cô đầu tiên.

Nghê Giản cầm điện thoại, có chút thất thần.

Khoảng cách của bọn cô bây giờ là 50m? Hay là 100m? Bây giờ anh đang ở đâu? Ký túc xá, hành lang hay là ở bãi tập? Nửa phút sau, Nghê Giản lấy lại tinh thần, nói cho Lục Phồn biết tay cô hồi phục rất tốt, đã bỏ nẹp ra rồi.

Lục Phồn hỏi âm bằng một khuôn mặt tươi cười.

Anh rất ít khi thể hiện tình cảm, càng không dùng icon biểu cảm khoa trương như thế, kiểu khuôn mặt tươi cười cổ lỗ sĩ càng hiếm hơn. Nhưng giờ đây, tâm Nghê Giản lại rất cảm kích trước thói quen cũ kỹ không theo kịp thời đại của Lục Phồn.

Thế giới của anh thanh tịnh hơn những người khác. Anh không biết đến những thứ xấu xa, tàn nhẫn, vô cảm. Những thứ đó, cũng không nên xuất hiện trước mặt anh.

Ngày hôm sau, Nghê Giản ngủ trong nhà nghỉ nhỏ đến tận trưa, sau đó xuống dưới mua một gói mì bò nhét đầy dĩa dĩa, xong ngồi trên ghế tán gẫu với bà chủ.

Bà chủ có chút hiếu kỳ, hỏi cô: “Cô ở đây một ngày, không thấy cô làm gì, gặp ai cả. Rốt cuộc, tại sao lại đến đây?”.

Nghê Giản đáp: “Không làm gì, chỉ đến xem thôi”.

“Ở nơi tồi tàn này có gì hay ho để xem cơ chứ? Tôi thấy cô hình như ở thành phố đến, ở đây có quen không?”.

“Cũng tạm”.

Bà chủ bật cười thành tiếng, nhìn cô nói: “Các cô gái đến đây đều để ngắm đàn ông”.

“Tôi cũng vậy”. Nghê Giản thành thật trả lời.

“Người đó thế nào?”.

“Tôi nhìn thấy rồi, anh ấy rất ổn”.

Chạng vạng tối, taxi đến, Nghê Giản chào bà chủ, lên xe rời đi.

Bà chủ lên lầu dọn phòng, lúc gấp chăn màn giũ ra một chiếc khăn quàng cổ, màu đỏ rượu.

Chương 51

Ngồi trên taxi, Nghê Giản nhận được tin nhắn của Trình Hồng. Nghê Giản không suy nghĩ nhiều, bởi điều này đã nằm trong dự đoán của cô. Nghê Giản xem xong tin nhắn, không chọn cách tắt điện thoại trốn tránh giống như lần trước. Cô trả lời Trình Hồng.

Chín giờ tối đến sân bay, mười giờ về đến nhà.

Trình Hồng đang chờ ở cửa. Nghê Giản chào một tiếng, Trình Hồng không đáp, cũng không có biểu hiện gì. Nghê Giản cúi đầu, tìm chìa khóa mở cửa. Hai mẹ con cùng đi vào nhà.

Nghê Giản đóng cửa lại, cúi xuống túm giày tìm đôi dép lê mới đặt trước mặt Trình Hồng, sau đó đứng dậy đi vào bếp.

Trong phòng không có nước nóng, thím Dư không ở đây, cô đành tự mình đun một ít. Làm việc bằng một tay không dễ, Nghê Giản loay hoay một lúc mới cắm được phích điện. Lúc đi ra, thấy Trình Hồng đang ngồi trên ghế sofa. Nghê Giản đi tới, đứng trước mặt bà.

Trình Hồng nhìn cô, ánh mắt rơi xuống cổ tay phải của cô, cau mày. “Tay con bị làm sao vậy? Bao lâu rồi vẫn chưa tháo nẹp ra à?”.

Nghê Giản không nghĩ bà sẽ nhìn thấy, cô vô thức kéo tay áo xuống. Trình Hồng tức giận: “Con che cái gì? Tưởng che là tốt hơn sao?”.

Nghê Giản buông thõng tay, bất động. “Sắp tháo ra rồi”. Cô nói.

Nghê Giản đứng trước mặt Trình Hồng, lộ vẻ ngoan ngoãn hiếm thấy. Hầu hết thời gian của hai người đều là tranh luận, cho đến khi Nghê Giản bị áp đảo mới thôi.

Trình Hồng nhìn cô, cơn tức trong lòng xem ra đã xuôi, bà nói với Nghê Giản: “Ngồi xuống đi”.

Nghê Giản không ngồi ghé sofa, cô khom người lôi một chiếc ghế nhỏ dưới bàn trà ra, ngồi xuống trước mặt Trình Hồng, thoáng cái thấp hơn Trình Hồng một khoảng dài. Cô vốn gầy, hai ngày nay ăn uống không được tốt, nghỉ ngơi tạm bợ, nên không thừa nhiều thịt. Lúc ngồi xuống, trông như một đứa trẻ con.

Trình Hồng hơi sững sốt.

Năm đó, bà dẫn Nghê Giản bỏ đi, Nghê Giản cũng ngồi trên chiếc ghế nhỏ ở trong phòng như thế này, khóc lặng lẽ. Khóc một lúc lâu, không có kết quả, lại lau nước mắt, lẳng lặng bước vào phòng thu dọn chiếc vali nhỏ của mình. Khi ấy, cô mới có mấy tuổi.

Ánh mắt Trình Hồng dần dần tối đi. Bà không phải là người hoài niệm, nhưng bỗng chốc nhớ tới chuyện cũ, đến lúc định thần lại, giật mình thì ra Nghê Giản đã lớn như vậy rồi, còn bà cũng đã thêm nhiều tuổi.

Nghê Giản không biết Trình Hồng đang suy nghĩ gì. Cô không hỏi, chỉ lặng im ngồi đó, mặc cho màn mở đầu là giận dữ mắng mỏ hay quở trách, cô cũng sẽ nhận hết.

Hiện tại, đích xác là lỗi của cô, là cô đã làm liên lụy đến Trình Hồng. Tiêu Kính là người như thế nào, cô hiểu rõ. Cô tưởng tượng được những tin đồn kia sẽ mang đến bao nhiêu áp lực cho Trình Hồng.

Nhưng một lúc lâu, vẫn không thấy Trình Hồng lên tiếng mắng cô. Nghê Giản nhìn bà, không phản ứng.

Trình Hồng hỏi: “Con nói xem nào, đã có chuyện gì xảy ra?”.

Nghê Giản ngạc nhiên, mấy giây sau mới hiểu ý bà. Nghê Giản chậm chậm lắc đầu: “Con không biết”. Dừng một chút, cô hạ giọng: “Con xin lỗi”.

“Xin lỗi thì có tác dụng à?”. Trình Hồng hỏi: “Không biết ai giở trò với con sao?”.

Nghê Giản vẫn lắc đầu: “Con không biết”.

Giương mặt Trình Hồng căng cứng, lộ vẻ nghiêm túc trước sau như một. “Đầu óc không thông minh, thì phải học nhiều một chút. Nếu không, cũng đừng học con nhà người ta mầy trò đánh nhau gây lộn”.

Nghê Giản chu môi, không có ý định cãi trả. Nghĩ lại, cảm thấy câu nói này của Trình Hồng còn có hàm ý khác. Quả nhiên, một giây sau chỉ thấy Trình Hồng hỏi: “Con có biết Trịnh thị không?”

Nghê Giản hơi ngơ ngác, nhú mày: “Trịnh thị nào cơ?”. Lờn vừa thốt khỏi miệng, cô liền nhớ ra: “Là ông trùm thương mại điện tử ấy ạ?”.

Trình Hồng không trả lời, nói: “Con nói thật đi, con và nhị công tử Trịnh Hành của Trịnh gia đã nảy sinh cừu oán gì vậy?”.

“Trịnh Hành?”. Nghê Giản ngơ ngác: “Con không biết người đó”.

Trình Hồng hừ một tiếng: “Không biết? Không lẽ người ta ăn no rồi việc làm khó con chắc. Xem ra con đắc tội với người ta mà không biết. Con suy nghĩ kỹ càng một chút xem nào”.

Nghê Giản suy nghĩ nửa phút, nhớ tới một người: “Con biết một người họ Trịnh khác”.

Nghê Giản kể chuyện Trịnh Vũ cho Trình Hồng nghe. Trình Hồng nghe xong, sắc mặt càng thêm tệ: “Con quan tâm mấy việc đầu đầu đấy làm gì. Lại còn quan tâm đến cô em gái tùy tiện kia đi đâu về đâu nữa. Sao mẹ chưa từng thấy con để tâm đến Tiêu Miển như vậy nhỉ?”

Nghê Giản nhin không được, cãi lại: “Con không quản cô ta, tên kia đánh bố, con nhin không được”.

“Cũng là do ông ấy tự tìm đến”. Giọng Trình Hồng lạnh lùng: “Cả đời ông ấy như vậy, nhu nhược bất tài. Do ông ấy dạy con gái không tốt, con bận tâm làm gì. Đây là số mệnh của ông ấy, bị người ta đánh chết cũng là đáng đời”.

“Đó không phải người khác, mà là bố con”.

Giọng điệu Nghê Giản trầm xuống, gần như mang ý cầu khẩn: “Mẹ có thể không cần ông ấy, nhưng con không thể không cần, ông ấy là bố của con”.

Trình Hồng không phản đối.

Trong phòng yên tĩnh hồi lâu.

Trình Hồng xoa xoa mi tâm, ngẩng đầu: “Con và Tô Khâm lại xảy ra chuyện gì vậy?”.

Nghê Giản: “Không có gì. Trước kia con thích anh ta, nhưng anh ta không thích con”.

“Vậy những bức ảnh báo giới chụp được thì sao?”.

“Con không biết”. Nghê Giản đáp: “Trước kia khi bị chụp, anh ta đều có cách trừ khử, không biết sao bây giờ lại bị rò rỉ”.

Ánh mắt Trình Hồng nhìn cô phức tạp: “Rốt cuộc thì con còn có bao nhiêu chuyện gạt mẹ?”.

Nghê Giản lắc đầu: “Không có”.

“Lục Phồn đâu?”. Trình Hồng đi thẳng vào trọng điểm: “Chuyện nhà cậu ấy, có như người ta nói không?”.

“Con nói rồi, bố mẹ anh ấy không có ở đây”.

Trình Hồng cười lạnh: “Sao con không nói lý do vì sao họ không có ở đây? Sao con không nói bố cậu ta từng ngồi tù vì tội giết người?”.

Trái tim Nghê Giản như bị bóp chặt. Cô đáp: “Những chuyện đó không có gì hay ho để kể, đều qua cả rồi”.

“Qua rồi?”. Trình Hồng đâm chọc không chút lưu tình: “Đến bây giờ vẫn còn bị lôi ra, con cảm thấy qua rồi ư?”.

Nghê Giản im lặng.

Trình Hồng hỏi: “Con biết từ lâu rồi đúng không?”.

Nghê Giản gật đầu.

Trình Hồng cười tức giận: “Con có thấy mình ngu ngốc không? Biết rồi mà vẫn còn kết hôn với nó”.

Nghê Giản trả lời: “Con thấy việc này không có liên quan”.

Trình Hồng tức giận không thốt nên lời, bà đứng phất dậy: “Được, con nói không sao, cảm thấy không liên quan. Vậy con hãy xem nó có tiếp tục làm công việc này được nữa không nhé”.

Trình Hồng nói xong xoay người rời đi. Nghê Giản giật mình ngồi đó.

Trình Hồng đi tới cửa, Nghê Giản đuổi theo, níu tay bà lại.

“Mẹ”.

Nghê Giản khẽ gọi. Trình Hồng ngừng bước.

“Mẹ”. Giọng Nghê Giản thấp hơn. Trình Hồng cảm thấy tay cô hơi run. Rốt cuộc, bà cũng quay người lại. Nghê Giản buông tay ra, dừng một chút, hạ giọng nói: “Có thể... giúp con một chút không?”.

Trình Hồng nhìn cô, cảm thấy khó tin. Qua một giây, bà hỏi Nghê Giản: “Giúp con, hay là giúp Lục Phồn?”.

Nghê Giản không trả lời, ngón tay xoắn vào nhau. Trình Hồng nhìn cô từ trên xuống dưới, ánh mắt càng lúc càng phức tạp: “Đây là con cầu xin mẹ?”.

Nghê Giản hơi giật mình, một lúc sau, khẽ gật đầu: “Vâng”. Trình Hồng hít một hơi, trầm mặc. Một lúc sau, bà bật cười, trong tiếng cười có đủ loại cảm xúc.

Bà nói: “Ngày trước, lần đầu tiên con cầu xin mẹ, là ngày mẹ và bố ly hôn”.

Nghê Giản cắn môi. Trình Hồng vẫn cảm thấy khó hiểu: “Cậu ta tốt đến thế sao?”.

Nghê Giản đáp: “Vấn đề không phải ở chỗ đó”.

“Vậy là gì?”.

“Anh ấy yêu thích công việc này, anh ấy đã cứu rất nhiều người, anh ấy còn muốn cứu thêm nhiều người nữa. Vì sao không để cho anh ấy làm chứ?”.

Trình Hồng nhìn cô hồi lâu, rồi cuộc thở dài: “Tiểu Giản, con ngày càng trở nên không giống con rồi”.

Nghê Giản không biết Trình Hồng đã dùng thủ đoạn gì hay do Tiêu Kính nhúng tay, mấy hôm sau, cô nhận được mail, nói mọi việc dường như đang dần dần lắng xuống. Nghê Giản không quan tâm đến chuyện ấy, cô chỉ quan tâm Lục Phồn có bị ảnh hưởng hay không. Tuy hôm đó Trình Hồng đã đồng ý nhưng cô không biết sự việc kiểu này còn có thể đi đến đâu.

Giữa tháng, Mai Ánh Thiên trở về, Nghê Giản lại nhờ cô ấy đi dò hỏi một chút. Kết quả thu được là phạm tội kinh tế khác với phạm tội chính trị, vấn đề không quá nghiêm trọng, chỉ cần không có áp lực dư luận, những thứ khác sẽ dễ dàng xử lý.

Nghê Giản thở phào.

Hôm nay là ngày thứ 16, cô đi đến bệnh viện tháo nẹp tay. Lúc rời đi, đụng phải Nghê Chấn Bình ở cửa.

Cả hai đều sưng sốt. Nghê Giản đi tới trước. Nghê Chấn Bình già đi rất nhiều, hai mắt đỏ sọng, sắc mặt tiêu tụy, mái tóc bạc trắng.

“Bố, bố bị bệnh à?”.

Nghê Chấn Bình nói không, rồi hỏi lại cô: “Con tới bệnh viện làm gì, khó chịu ở đâu à?”.

“À, không sao. Con chỉ đi lấy vitamin thôi”.

Nghê Giản ngừng một chút, hỏi: “Bố tới đây, có phải... Nghê San bị làm sao không?”.

Nghê Chấn Bình gật đầu, im lặng một lúc. Nghê Giản khẽ giật mình: “Nó bị sao ạ?”.

Nghê Chấn Bình thở dài, ánh mắt đỏ lên, giọng căm hận: “Cũng do tên khốn kia ra”.

“Trịnh Vũ?”.

Nghê Chấn Bình gật đầu.

“Hắn ta lại làm gì ạ?”.

Nghê Chấn Bình lắc đầu, nói không ra lời.

Nghê Giản hỏi lại lần nữa, ông mới kể hết mọi việc. Kể xong, ông vừa buồn bã vừa tức giận, nghiến răng nghiến lợi, nói: “Thằng nhóc kia quá khôn nạn... San San mới bao nhiêu tuổi chứ, nó đã phá hủy cả đời San San”.

Nghê Giản kinh ngạc, một lúc lâu sau mới định thần lại, lúng túng hỏi: “Con bé bây giờ... Thế nào rồi ạ?”.

“Thân thể suy yếu, đang được chăm sóc, không thể học tiếp nữa rồi”.

Nghê Giản không hỏi lại, cũng không đi thăm Nghê San. Về đến nhà, Nghê Giản mở điện thoại, tìm tin nhắn. Nhìn thời gian, đúng là Nghê San gặp chuyện không may vào đúng ngày hôm đó. Từ lần đánh Trịnh Vũ, Nghê Giản đã nhờ Mai Ánh Thiên tìm người bảo vệ Nghê Chấn Bình. Hôm ấy, cô nhận được tin nhắn về Nghê San, nếu cô nói rõ ràng, Nghê San đã không gặp phải kết quả như vậy.

Sanh non, tạm thời nghỉ học, không phải là việc nhỏ.

Nếu không có thiệt thòi lớn như vậy thì Nghê San sao có thể tỉnh ngộ?

Nghê Giản không nghĩ thêm về chuyện đó.

Lục Phồn sắp trở về rồi.

Chỉ còn ba ngày nữa thôi.

Trưa ngày hai mươi, buổi tập huấn cuối cùng kết thúc, sau nghi thức bế doanh (đóng trại), toàn bộ học viên đều trở về ký túc xá thu dọn hành lý, chuẩn bị buổi tối đáp xe quay về.

Trải qua một tháng huấn luyện với cường độ cao, mọi người ít nhiều có phần mệt mỏi. Trước đó, họ có hai tiếng tự do, chụp ảnh, leo núi, Lục Phồn không ra ngoài mà nhắn tin cho Nghê Giản, sau đó đến quầy tạp hóa, chuẩn bị mua nước và đồ ăn mang lên tàu.

Ông chủ bán tạp hóa đang nấu cơm trưa, bà chủ đứng trông khách. Lục Phồn cầm hai chai nước, hai gói mì ăn liền, đặt lên quầy, hỏi: “Bao nhiêu tiền ạ?”.

Bà chủ đang nghịch điện thoại rất cuộc cũng ngẩng đầu, nhìn nhìn rồi trả lời: “12 tệ”.

Lục Phồn không nhúc nhích, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bà ta. Bà chủ thấy anh nhìn liền hoảng hốt, gương mặt già nua hơi phấp phồng: “Cậu nhìn cái gì?”.

Lục Phồn hơi ngẩn ra, giương mắt.

“Cái khăn quàng cổ này... là của bà à?”. Anh chỉ vào chiếc khăn quàng màu đỏ rượi trên cổ bà ta, hỏi.

“Đương nhiên là của tôi rồi”. Bà chủ có chút mất hứng.

Lục Phồn: “Có thể cho tôi xem một chút được không?”.

Sắc mặt bà chủ mất tự nhiên, gân cổ lên: “Cái cậu này làm sao thế? Bị bệnh gì à? Chưa nhìn thấy phụ nữ quàng khăn hay sao?”

Bà ta cảm thấy người này nhìn rất đứng đắn, không giống với đám binh lính hay càn quấy. Bà ta trừng mắt với Lục Phồn: “Không buôn bán với cậu nữa, đi mau đi mau”.

Nói xong, bà ta đi vào trong quán. Nhưng Lục Phồn không đi. Anh cũng vào trong quán, lấy ví tiền trong chiếc túi da cũ rách, rút một tờ, đưa tới.

“Phiền bà cho tôi xem chiếc khăn một chút”.

Bà chủ nhìn tờ tiền lấp bắp kinh hãi, ngẩng đầu nhìn anh, tựa như xác nhận xem có phải anh đang nói giỡn hay không? Thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh, bà chủ do dự một hồi, nét mặt trở lại bình thường: “Được thôi, cậu muốn xem thì xem đi”.

Bà ta cầm tiền, giật chiếc khăn trên cổ xuống. Lục Phồn nhận lấy, lật đến góc, quả nhiên thấy một lỗ nhỏ.

“Đây không phải khăn quàng cổ của bà”. Lục Phồn cau mày, hỏi: “Bà lấy ở đâu ra vậy?”.

Bà chủ hung hăng đáp: “Cậu nói càn gì thế? Đây là khăn của tôi, trả lại cho tôi đây”.

Bà ta vươn tay định cướp về nhưng Lục Phồn nhấc tay một cái, bà ta dánh người mập lùn nên căn bản với không tới.

Lục Phồn nắm chặt chiếc khăn, hỏi: “Có cô gái nào từng tới đây phải không?”.

Bà ta thở hỏn hển, nói: “Cô gái nào? Ở chỗ tôi ngày nào cũng có phụ nữ tới, cậu hỏi ai cơ? Bộ dạng cao thấp ra làm sao?”.

“Cô ấy rất gầy, tóc dài, nhìn rất xinh”.

Trái tim Lục Phồn đập mãnh liệt, anh nói chậm chậm: “Tay phải của cô ấy không được tiện”.

Bà chủ sững sờ, lập tức nhớ ra Nghê Giản.

“Cậu nói cô gái ấy... Có phải bị gãy ở đây không?”. Bà ta đột nhiên hét nổi câu, chỉ chỉ vào cổ tay phải hỏi Lục Phồn.

Ánh mắt Lục Phồn phát hỏa, giọng nói cũng nóng theo: “Là cô ấy. Cô ấy đã tới đây, có phải không?”.

Bây giờ bà chủ mới hiểu tại sao anh vừa đến liền nhìn chiếc khăn quàng cổ, hóa ra là có chuyện như vậy. Bà ta thẳng thắn thừa nhận: “Đúng rồi đúng rồi, cô ấy đã tới đây”.

Chương 52

Lúc Lục Phồn lên tàu, bầu trời đã tối đen.

Mặc dù không phải ngày lễ, nhưng ghé cứng vẫn rất đông người. Lục Phồn ngồi bên cạnh WC, sát lối đi nhỏ, cùng ghé với một ông chú, đối diện là một đôi vợ chồng trung niên bế một đứa trẻ.

Chuyến tàu K khởi hành lúc 19h, Lục Phồn tính qua, tàu sẽ đến nơi vào xẩm tối ngày mai.

Buổi tối, trên tàu vẫn rất âm ỉ, mùi mì tôm phảng phất mãi không tan. Lục Phồn cũng lôi một hộp mì ra, chế nước sôi.

Đang ăn thì tàu đến Sâm Châu, đôi vợ chồng ngồi đối diện bế đứa bé đi xuống, một đám người cũng ra khỏi tàu, một nhóm mới lại lên.

Hai cô gái trẻ cầm vé, thờ hồn hển kéo va li chen tới, tìm chỗ ngồi, rồi lại nhìn kệ hành lý, loay hoay nhét vào. Cô gái mặt tròn đặt chiếc vali xuống dưới đất, gọi Lục Phồn đang ăn mì tôm: “Anh ơi”.

Lục Phồn ngẩng đầu.

Cô gái thoáng giật mình, một giây sau mới lấy lại tinh thần, đỏ mặt, nói khẽ: “Việc này... Anh giúp bọn em để chiếc vali lên được không?”.

Lục Phồn buông đũa, đứng dậy nhét chiếc vali lên kệ hành lý. Hai cô gái trẻ luôn miệng nói cảm ơn. Lục Phồn đáp “không có gì” rồi lại cúi đầu ăn mì.

Cô gái ngồi xuống đối diện, treo áo mũ xong, lôi hai gói khoai tây chiên ra.

Lục Phồn ăn mì uống hết nước, dọn đồ bỏ vào thùng rác. Khi trở về, cô gái mặt tròn vừa nhờ giúp đỡ đưa một gói khoai qua: “Mời anh ăn khoai tây chiên ạ”.

Lục Phồn từ chối khéo: “Không cần đâu, cảm ơn”. Nói dứt lời, anh lấy điện thoại trong túi quần ra, cúi đầu ấn. Cô gái mặt tròn hơi thất vọng mấp máy môi, thu tay lại, người bạn ngồi bên cũng nhìn cô ta không chớp. Cô gái trừng mắt nhìn cô bạn, bên tai hơi phấp phỏ.

Cuộc hành trình dài dằng dặc, trên đường đi, hai cô gái nhỏ to nói chuyện phiếm. Ông chú ngồi bên gục xuống bàn ngủ say sưa. Lục Phồn cũng hơi mệt, anh dựa vào ghế, khoanh tay, bả vai hơi trùng xuống, buông lỏng cơ thể.

Lúc nhắm mắt, bóng dáng Nghê Giản xuất hiện trong đầu. Anh lại mở mắt, cúi đầu nhìn điện thoại, đã hơn 0h. Còn mười ba tiếng nữa.

Lục Phồn ngủ không sâu, hơn bốn giờ đã tỉnh. Ngoài cửa sổ tàu, trời vẫn tối đen. Hai cô gái phía đối diện cũng mệt mỏi ngủ gục xuống bàn. Lục Phồn lấy kem đánh răng và khăn mặt trong ba lô đi rửa mặt.

Lúc này, ngoài tiếng ngáy ra thì trên tàu khá yên tĩnh. Lục Phồn uống một cốc nước nóng xong, sau đó quay trở lại chỗ ngồi.

Không có gì để làm, quả là nhàm chán.

Lục Phồn nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, lấy điện thoại, lật mở trang tin nhắn. Tất cả tin nhắn của anh với Nghê Giản đều được sắp xếp ở đầu trang. Cô sử dụng ba số nên có tổng cộng ba cột. Lục Phồn xem từ trên xuống. Từ tháng năm năm trước đến bây giờ, tất cả đều được lưu ở đây.

Xem hết toàn bộ mất không ít thời gian. Lục Phồn ngẩng đầu, nhìn ra bên ngoài, đã tảng sáng. Phong cảnh sáng sớm vút qua trước mắt, non nước hiền viên, cây cối hoa cỏ. Hết thấy đều tĩnh lặng khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Một lát sau, cô gái mặt tròn tỉnh giấc. Cô gái dụi mắt, thấy người đàn ông đối diện đang im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ. Đèn trên tàu chưa bật, gương mặt anh ẩn giữa luồng ánh sáng lúc mờ lúc tỏ, phác thảo khuôn cằm rắn rỏi.

Cô gái đỏ mặt. Sợ anh phát hiện, cô gái không dám nhìn nhiều, cúi đầu lấy đồ dùng cá nhân trong chiếc túi nhỏ, vội vàng đi rửa mặt.

Khi cô gái làm vệ sinh xong quay về, các hành khách khác cũng đã tỉnh, đèn đã sáng, mọi thứ đang chìm trong yên tĩnh bỗng náo nhiệt hẳn lên.

Lục Phồn đang bóc mì tôm, vừa mở gói giấy thì nghe thấy giọng cô gái: “Buổi sáng anh cũng ăn đồ này sao?”. Cô gái xoay người lấy trong túi ra một thứ, đặt trước mặt anh: “Em có bánh mì, anh ăn đi”.

“Không cần, tôi ăn mì được rồi”. Anh đứng dậy đi lấy nước nóng, không để ý tới vẻ mặt của cô gái.

“Cậu thích anh ấy à?”.

Gương mặt cô gái mặt tròn đỏ bừng, quay đầu lườm bạn: “Đừng nói nhảm”.

“Ai nói bậy chứ, mắt cậu cứ dính lấy người ta”.

Cô gái mặt tròn ấp úng không đáp.

“Được rồi được rồi, mắt nhìn của cậu không tệ, anh ấy trông rất đẹp trai, chỉ hơi đen chút thôi. Nhưng nhìn quần áo của anh ấy, trông giống bộ dạng của người không có tiền”.

Cô gái mặt tròn cau mày, bất mãn làm bằm một câu: “Cậu thì biết gì? Người có kinh nghiệm ai nhìn vào quần áo, nông cạn”. Đang nói, Lục Phồn đi tới, cô gái vội vàng ngậm miệng, kéo cô bạn đi về phía WC: “Đi, đi toilet nào”.

Tiếp tục chuyến hành trình, cô gái mặt tròn thi thoảng tìm cơ hội tiếp chuyện Lục Phồn. Cô gái hỏi một câu, Lục Phồn đáp một câu, không hề nhiều lời. Biết điểm đến của hai người giống nhau, cô gái hai mắt tỏa sáng:

“Đây là lần đầu tiên em tới đây, không biết ở nhà ga có chỗ bắt xe không nhỉ?”

Lục Phồn nói cho cô gái biết có trạm xe buýt, cũng có taxi đợi ở bến. Cô gái bật cười: “Thật tốt quá, đến lúc đó anh cũng phải bắt xe, có thể dẫn đường cho em được không?”.

“Được”.

Tàu đến ga đúng giờ, Lục Phồn vừa đứng dậy liền nhận được tin nhắn của Nghệ Giản: “Đến đâu rồi?”. Anh dừng bước nhắn lại cho cô: “Đến bến rồi, anh đi bắt xe, nhanh về đến nhà thôi”. Sau đó, anh rút điện thoại vào trong túi quần, quay lại nói với cô gái: “Trạm xe buýt ở bên kia”.

Anh chỉ sang bên đường, rồi chuyển hướng, chỉ phía trước: “Còn bắt taxi thì ở bên này”. Nói xong, anh cất bước đi luôn, tốc độ rất nhanh. Hai cô gái đều sững sốt. Không đợi kịp phản ứng, Lục Phồn đã sắp sang đến bên kia đường.

Cô gái mặt tròn vội vã, không quan tâm nhiều, buông vali, chạy chậm đuổi theo anh:

“Ấy, anh chờ một chút”. Cô gái hấp tấp chạy đến trước mặt anh, chặn đường.

Lục Phồn hỏi: “Có việc gì à?”.

“Vẫn còn...”. Cô gái xấu hổ mặt đỏ như quả táo, do dự một hồi, ngượng ngùng nói: “Việc này... Hôm nay rất cảm ơn anh. Anh có thể... cho em... số điện thoại không?”.

Lục Phồn ngạc nhiên. Mặt cô gái càng đỏ hơn, thẹn thùng vắn tay. Lúc ngẩng đầu, nói lại lần nữa: “Anh cho em số điện thoại, được không?”.

Lục Phồn nhú mày, đang định mở miệng, sau lưng truyền đến giọng nói: “Lục Phồn”.

Lục Phồn ngạc nhiên quay lại, Nghệ Giản đang đi về phía anh. Cô không nhìn anh, ánh mắt chạy một vòng trên người cô gái mặt tròn xong mới chuyển sang anh. Sau đó, cô lại gằn, đi cà nhắc, một tay vớ lên, áp sát người anh, miệng cắn một phát vào cằm anh.

“Anh yêu, nhớ anh muốn chết”.

Cô cười không ngớt nhìn anh. Lục Phồn thở gấp, vươn tay ôm cô.

Cô gái mặt tròn kinh ngạc nhìn họ, sắc mặt thay đổi mấy lần, lúng túng nói xin lỗi, rồi rời đi nhanh như chớp.

Cô gái vừa đi, Nghệ Giản liền đẩy Lục Phồn ra, lùi hai bước, cười như không cười nhìn anh: “Sức quyến rũ lớn quá nhỉ?”.

Thái dương Lục Phồn co lại, có dự cảm không tốt. Nghệ Giản liếc bóng lưng cô gái mặt tròn, ánh mắt quay sang anh, cười một tiếng. Lục Phồn tiến lên, nắm chặt tay cô:

“Hỏi đường ấy mà”. Anh nói.

“Ừ, hỏi đường hỏi cả số điện thoại cơ đấy”.

Ánh mắt cô bình tĩnh, không mặn không nhạt: “Coi thường em là người điếc phải không?”.

Lục Phồn nhất thời không thốt lên lời. Nghê Giản nhếch môi, sán lại, một tay ôm eo anh, cách quần áo néo một cái.

“Không phải bảo anh ở bên ngoài không được lãng nhăng cơ mà”.

Cô ngẩng đầu giả bộ giận dữ: “Thấy em gái xinh xắn quên em phải không?”.

Cô nhướn mày, miệng cười cười: “Ừ... cô bé kia trông non nớt thanh thuần, trong veo như nước, nhìn rất được phải không?”.

Tay cô khẽ động, néo anh phát nữa. Lục Phồn không trốn, mặc cho cô néo, anh lại ôm cô, hôn lên môi cô. Lúc thối lui, anh cúi đầu nhìn cô: “Anh không quan tâm cô ấy có đẹp hay không, anh chỉ muốn nhanh nhanh trở về gặp em”.